

Fredrik Reinfeldt: Tal på Sverigemötet 2011

Talare

Fredrik Reinfeldt
Statsminister

Datum

7 maj 2011

Plats

Karlstad

Tack, tack! Jag vet inte hur länge vi betalt hyran för lokalen så det är nog rätt bra om jag kommer igång här. Vad roligt att se så många moderater här. Vad roligt det var att träffa många av er igår kväll; vad roligt det är med alla som kämpar på för att få dessa arrangemang att fungera varje år. Billy Östh har varit med sedan 1979 – det är ju fantastiskt.

Tack till alla er som gjort detta möjligt. Ett tack till Karlstad för att vi får vara här i fantastiska Karlstad och Värmland. Igår fick jag en T-shirt som jag är lite oklar om vad jag ska göra med. Men jag vill ändå säga grattis, Färjestad, till SM-guldet och till Carl Bildt ska jag då säga att nu talar vi om hockey. Jag har njutit av hockey och fotboll egentligen hela mitt liv och jag tycker att det är väldigt viktigt att lära sig se också glädje i andras framgångar. Det hatas för mycket på svenska idrottsarenor; det borde älskas mer.

Låt mig gissa att vissa av er faktiskt röstade på Moderaterna i valet 2002. Hur känns det att tillhöra en minoritet? Ett val som hade 800 000 väljare har fått en miljon fler. Det är de som är majoriteten, det är de som kommit efter valet 2002. Det är lite tankvärt; när man tänker på vem man representerar och vem man är på konferensen med. Var finns de nya väljarna och hur kan de bli ännu fler? En miljon nya väljare över två val – historiskt faktiskt i svensk demokrati. Ett historiskt valresultat för Moderaterna. Det var helt enkelt så att ett parti som hade bestämt sig för att genomföra en arbetslinje vann folkets stöd. Ett parti som sa att vi ska förena förmågan att lyssna på människor med kraft och förmåga att genomföra reformer. Det var det som väljarna ville se.

Jag kan berätta att de har inte älskat varenda sekund med Moderaterna i regeringen. Inte varje. Det har inte alla moderatsympatisörer heller. Vi sa: Vi har ett arbete att utföra. Det är ännu inte avslutat. En hel del av det har byggts på tuffa reformer som har varit kraftigt ifrågasatta; där raggen har rests i Sverige mot det vi gör. Varför går ni så hårt fram? Varför dessa reformer? Därför att vi

är uppfyllda av tanken att bygga detta land starkare. Därför att vi är uppfyllda av tanken att fler ska få jobb och

få komma till sin rätt. Och vi är övertygade om att det är det som i grunden sjukförsäkringsreformer, förändring av A-kassan, förändring av arbetsmarknadspolitiken, förändring av inkomstskatterna, den stora förändringen av skolsystemet, innovationssystemet, alla de reformer som vi har gjort och är i färd med att göra – det är det som det i grunden handlat om.

Det är det som är den nya Sverige bilden som växer fram i utlandet: Ett land med kanske det högsta reformtempot i hela Europa. Där flest exempel på hur man möter en modern arbetslinje nu finns att titta på, möjligen följa efter, möjligen kanske välja att göra på ett helt annat sätt. Men det var det svenska folket röstade för – ett parti som kan lyssna, ett parti som har kraft att genomföra sin politik. Vi har mycket kvar att göra men vi har vunnit folks förtroende byggt på att vi vill någonting med Sverige och att vi har kraften att förändra.

Vi har gått fram i två val men på helt skilda sätt. I valet 2006 går vi fram där vi kanske redan sedan tidigare var starka. En och annan väljare återvände efter en liten utflykt. I valet 2010 var det helt annorlunda. Då breddas Moderaterna i stöd över hela landet. Jag ägnade en del av hösten åt att åka till de orter där Moderaterna hade sina största framgångar i riksdagsvalet 2010. Det förde mig till Sundsvall... Fantastiska Sundsvall!

När man vaknar på morgonen i Sundsvall, då undrar man: Vad gör den moderata kommunledningen idag, de som styr kommunen? Och vad gör de i landstinget där Moderaterna styr? Vad gör de i regeringen där Moderaterna styr? Så är det att leva i Sundsvall. Det är ganska bra. Vi får hoppas att det sprider sig.

Det förde mig till Åmål, inte långt härifrån, det förde mig till Mörbylånga på Öland, det förde mig till Porjus i Gällivare uppe i Norrbotten. Där har Moderaterna ryckt och vunnit stort. Det säger något om ett parti i förändring, ett parti som vinner nya sympatisörer. Väldigt många av dem som har kommit till oss har kommit från att tidigare ha röstat på Socialdemokraterna. Ja, det är klart att det måste se ut så. Hur ska vi annars skifta från (S)-dominans – socialdemokratiskt regering – till en alliansregering om det inte är väljare som går från rött till blått? Och de har gjort det i två val.

Jag vill påpeka att det fanns tider då borgerligheten ägnade sig åt att i varje val utkämpa idén att vi byter väljare med varandra, men alltid med idén att det andra gänget fick behålla regeringsmakten. Ibland får jag en känsla av att en och annan längtar tillbaka till den där tiden. Jag har lite svårt att förstå det. Jag tycker vi ska fortsätta att ställa oss frågan hur vi ska meritiera oss för att ännu fler väljare ska överge gamla dåliga röstbeteenden och hitta på något bättre. Det är det som är det avgörande.

I två val har vi också gått fram i kommuner, landsting och regioner. Drygt 700 000 väljare i landsting och regioner, drygt 600 000 nya väljare i kommunerna. Det är imponerande. Det är också viktiga valframgångar som syns och som förändrar Sverige. Men det är naturligtvis en fråga varför det inte är lika stora framgångar i landstings- och kommunsektorn. Jag tror att det återspeglar det enkla att kommuner och landsting har hand om de frågor där Moderaterna fortsatt måste göra mer för att utveckla sina svar. Där vi måste göra ännu mer för att lyssna, där vi måste göra ännu mer för att vinna människors förtroende att det är vi som bär idén om hur vi ska få bättre resultat och kvalitet i den skattefinansierade välfärden.

Bland det viktigaste jag gjort under min tid som statsminister och partiordförande var de resor jag inledde när jag reste till kärnan av den skattefinansierade välfärden. Jag satt ner på förskolor, skolor, i äldreomsorgen, i sjukvården, på husläkarmottagningar och sjukhus. Jag satt ner med personalgrupper och pratade och lyssnade på hur de hade det i sin vardag. Jag vet att detta ledde till en del frågor. Jag hade förträdare i vårt eget parti och andra partier som sa: Vad ska det där vara bra för? Det där gör vi ju hela tiden. Vi är ständigt ute i verksamheterna, vad är det han tror han ska hitta? Jag hittade tyvärr aldrig de människor som hade träffat de här företrädarna som ständigt var ute i verksamheten. Jag hade lite otur där kanske.

Jag vill tillägga att idén alltså var att träffa personal, inte chefer. Jag träffade inga verksamhetschefer, inga avdelningschefer, inga högsta chefer. Det fanns inte en OH-bild så långt ögat kunde se. Ja, nu blev det jobbigt här för några men... så var det. Låt mig säga det, jag gillar många chefer. De gör ofta ett bra jobb. En hel del av dem har dessutom anställda som håller med om att de gör ett bra jobb. Men chefer har en tendens att vara hyggligt nöjda med sig själva och resultaten. Det blir inte alltid så kul att lyssna på det där, det var heller egentligen inte för

att utvärdera verksamheten som jag reste, utan för att hitta ord om människors liv och arbete. Hur känns det på arbetsplatsen? Hur beskriver jag mina utgångspunkter? Märk väl, detta är arbetsplatser som är kvinnodominerade. Är en man med så fnittrar man lite om att han får vara med; men det är bra om han är tyst, därför att här är det vi som vet hur det är. I de här samtalen så pratar men med kvinnor som har lång erfarenhet. “Jag har jobbat i förskolan i trettio år.” “Jag har jobbat i vården i fyrtio år.” Det var väldigt ofta utgångspunkten. De skojar om personer som varit med i tio år som nyanställda, “kan bli något.”

Deras tydligaste besked till oss, det är deras vilja att få göra ett bra jobb. Så är vi som människor. Vi vill göra ett bra jobb. De har dessutom valt att arbeta med människor så för dem så är att göra ett bra jobb att se barnen i förskolan, att hinna med de gamla i äldreomsorgen, att se till att barn lär sig mer i skolan och att folk får vård i tid. Det är det de vill göra. De undrar varför inte fler ser det de gör. De undrar varför vi har ett samhälle där deras löner för dessa viktiga uppgifter är så tydligt mycket mindre än så många andra jobb som utförs och som inte handlar om att jobba med människor. De har ofta väldigt otydliga mål för vad de ska åstadkomma. Och om man inte vet vart man ska då är det inte alldeles enkelt att inleda ett arbete, för vart ska man sikta?

De vet väldigt ofta vad den närmsta chefen heter men den närmsta chefen har väldigt sällan stort inflytande. I vården beskriver ofta kvinnor att den närmsta chefen, som då är en kvinna, är mer som en kompis men har egentligen inget inflytande. Det finns några chefer till och det börjar bli mer otydligt vad de är fast alla är överens om att den chef som bestämmer jobbar inte här. Han – för nu har vi bytt gender – han är någon annanstans. Det är deras bild. Det är deras vardag. Det är så de upplever det. Så har de upplevt det i trettio år. De har hört politiker säga satsning, de har hört säga reformer, de har hört säga förändring. Många säger “jag har hört allt det där men jag upplever att här har vi sparat i trettio år.” Du får ursäkta om det tar emot lite grann om det ställs nya löften och ifall det kommer någon ny chef som säger något nytt spännande som vi inte riktigt tror på.

De är nyckeln till allt vi vill åstadkomma i den skattefinansierade välfärden. Det är nyckeln. Det är medarbetarna, det är deras vilja att göra ett gott jobb och vår förmåga att ställa om verksamheterna så att de också får de verktygen och möjligheterna. Så att vi har mål som är tydliga. Så att vi flyttar ner makt till dem som har störst möjlighet att påverka och dem som befinner sig närmast

människorna. Det är det som kommer att avgöra om vi får förstärkt kvalitet i svensk välfärd.

Jag har ibland undrat om det enda svaret är att helt enkelt riva kommunhusen i Sverige. Men vi är ju inte ett revolutionärt parti så jag dämpar mig lite här. Men jag vill bara göra fullständigt klart för er hur min gedigna erfarenhet av män med makt har lärt mig att de väldigt ofta har en tendens att tycka att där jag är chef, där behövs det mer resurser. Där saker finns längst från mig, där kan vi spara lite grann. Där kan vi dra ner. Och då är det ju mer frågan: Var sitter männen med makt någonstans? Och var sitter de inte? Det är åtminstone kvinnornas – som dominerar på dessa arbetsplatser – de är deras föreställning om hur det här går till. Det är därför de säger att vi har sparat här i trettio år. Det är så de upplever det. Satsningarna finns kanske, men inte här.

Vill Moderaterna växa i kommuner och landsting, då ska ni svara på de frågor som dessa kvinnor har ställt. Och tro mig, det finns ingen konkurrens. Det är inte någon annan som är där.

Men de har inte hört er heller vara tillräckligt tydliga. Och det är det som avgör om vi tänker fortsätta utvecklas och växa. Bygg det på riktigt utvecklingsarbete, riktigt utvecklingsarbete. Sätt er in i de mål och dokument som finns. Ifrågasätt om inte målen är för många. Se till att göra dem tydligare, fråga er hur ni kan flytta ner makt och inflytande. Tillsammans ska vi se till att det fylls på i plånboken där vanligt folk jobbar. Vi kan göra stora förändringar. Gör det själva och gör det tillsammans med alliansvänner. Visa att vi vill förbättra och förstärka därför att så mycket av det vi vill med Sverige går genom deras händer och deras ambitioner. Det är det svar vi söker. Det är så vi ska växa i valet 2014.

Nu har jag pratat lite om jobben. Nu tänkte jag gå över till att prata om – jobben. Vi har ju lite det som idé. Vi tycker det här med jobb är viktigt. Jag tänkte berätta lite om utmaningen Sverige står inför när det gäller att fler ska kunna få jobb och jag tänker vara lite noggrann och använda lite siffror och lite riktning och lite beskrivningar därför att väldigt ofta finns ingenting av detta i svensk samhällsdebatt. Väldigt ofta säger någon ”jobben” och så finns ingenting kopplat till det. Det bara hänger där uppe ungefär som att ”Jaha, tack så mycket.” Men politik blir bara intressant när man sätter in den i en komplex verklighet, när man beskriver ett komplicerat samhälle och till det för politiska ambitioner. Och svarar på huvudfrågan: Hur ska ni åstadkomma förändringen.

Då gör man någonting när det gäller jobben.

Vår utgångspunkt – glöm aldrig den – är att alla som vill och kan arbeta också ska kunna arbeta. Alla som vill och kan arbeta ska kunna ha ett jobb. Det är ditåt vi strävar. Och låt mig säga att alla, i princip, i Sverige har arbetsförmåga. Vi har ägnat så mycket tid åt att påstå att människor inte kan jobba att vi ibland har tappat bort det uppenbara, nämligen att alla har arbetsförmåga. Sedan har många svårt att passa in i det moderna arbetslivet, men frågan är vem det är som ska ändra sig. Är det arbetslivet eller är det människorna? Nästan alla har arbetsförmåga, det är vår utgångspunkt.

Vår utgångspunkt är att det är bra för människor att arbeta. Det är ett värde i sig. Via eget arbete kan vi forma vårt eget liv. Vi kan utvecklas som människor, vi kan uppnå mål om att förändra vår situation via eget arbete. Via arbetet får vi en identitet, arbetskamrater. Via arbete lär man sig pengars värde. Jag minns själv hur jag som tonåring gick i området där jag bodde och delade ut lokaltidningen tillsammans med direktreklam. Det var inte väldigt välbetalt men det lärde mig att räkna hur ofta jag fick gå ut och hur många timmar jag arbetade ställt i relation till saker jag tyckte var viktigt att få köpa. Då får man lite respekt för vad jag har gjort för att ha råd med det jag vill göra: En resa, ett biobesök. Det synliggör pengars värde. Det synliggör värdet av att arbeta. Det är grunden. Det gäller för alla människor.

Men det är också så att andras arbete formar ett starkt samhälle och en sammanhållning. Det är när de som kan jobba jobbar som vi kan göra samhället bra för dem som har jobbat. Därför att det är i grunden så vi bygger våra pensionssystem och våra välfärdssystem. De som har jobbat ett långt liv ska förlita sig på att nästa generation med sin arbetsförmåga bygger upp pensionssystem och välfärdslösningar som gör det bra på ålderns höst i Sverige. Det är när människor har arbetsförmåga som vi kan bygga ett välfärdssystem som synliggör och tar hand om människor som saknar arbetsförmåga. Det är så vi skapar verklig solidaritet i samhället.

Om vi skapar en samhällsutveckling där stora delar av dem som också kan jobba förs ut i utanförskap och arbetslöshet då bryter vi det samhällskontraktet. Då kommer vi att märka att vi inte har råd, då kommer vi att se att kvaliteten i välfärden börjar sjunka. Därför är det, både för den enskilde och för samhället oerhört väsentligt att vi har en arbetslinje.

Till det kommer att vi åldras. Det finns en väldigt omdiskuterad bok som handlar om en 100-åring som försvann. Det är en mycket förvirrande titel, det är nämligen inte så att 100-åringarna är på väg att försvinna – tvärtom. De är på väg att blir fler. Det är ganska fantastiskt, jag läste faktiskt en intervju med en 100-åring. Om man fyller 100 i år då föddes man före Titanics undergång. Då har man varit med ett tag. Jag tycker egentligen att det mest fascinerande med den intervjun och den här beskrivningen av ett långt liv det var när denna person 2011 berättade att han lämnade arbetsmarknaden 1978. Det är ett tag sedan. Då var Ola Ullsten statsminister. Det är rätt fascinerande.

Tror ni att den personen under tonåren tänkte så här, nu ska jag se på mitt liv, vad kommer att bli den längsta fasen? Kommer det att vara alla år jag lever efter att jag har lämnat arbetsmarknaden? Tror ni de tänkte så? Det tror inte jag. Men så blev det. Tänk er att ha slutat jobba 1978 och fortfarande vara med. Det är fascinerande. Men det säger också en del om vilket välfärdsuppdrag vi står inför, när människor som slutade jobba 1978 ska kunna förlita sig på pensionssystem, sjukvård och välfärdslösningar i flera decennier efter att de slutat jobba själva. Då finns bara ett svar: Fler måste jobba. Det är så vi måste möta det som vi bara har sett början på. Fler måste jobba, drivkrafterna för arbete i samhället måste växa.

Vi försöker sammanfatta detta i begreppet full sysselsättning. Full sysselsättning innebär inte att alla arbetar. Vi har dels det faktum att en hel del människor byter jobb och att det ibland blir en paus – ibland frivillig, ibland ofrivillig – mellan jobb. Vi har grupper som, trots att de har arbetsförmåga, har svårt att hitta någon som vill anställa dem. Och de är ganska många. Det beror på en lång rad orsaker. Men i grunden är det också så att ska en arbetsmarknad fungera så måste människor hitta någon som vill anställa dem. När vi säger full sysselsättning, då menar vi just detta; att folk ska kunna få jobb efter arbetsförmåga, men det kommer inte att innebära att alla jobbar. Det gör det inte i något utvecklat land.

Hur många har vi då som kan jobba? Internationellt mäter man detta i åldern mellan 15 och 74 år, det kan ju tyckas lite märkligt eftersom 15-åringar går i grundskolan, men det är trots allt så man gör. Då har Sverige sju miljoner som är mellan 15 och 74 år, det är det vi tittar på. Då ska ni veta att av de sju miljonerna är två miljoner inte i arbetskraften och den största delen av dem som inte är det

är då pensionärer. Det vill säga att de har slutat jobba innan de har fyllt 74. Får jag bara påpeka att det är högst påverkbart. Det är högst påverkbart att med morötter, som alliansregeringen gör – vi ger inte ett jobbskatteavdrag, vi ger dubbelt jobbskatteavdrag till dem som är äldre än 65 år och fortsätter arbeta.

Fler kommer att i realiteten jobba längre upp i åren och det växer snabbt. Och det ska vi i grunden bejaka. Vi ska bara se till att jobben naturligtvis totalt sett blir fler. Den andra stora gruppen är heltidsstuderande; gymnasieungdomar, de som läser på högskola och universitet. Även det går att påverka. Det är inte så att vi tycker de ska avstå från att studera på högskola och universitet – absolut inte. Men de kan ju hålla lite tempo på sina studier.

Nu har jag mycket att förklara. Det är också påverkbart. Man kan påverka med morötter för att unga människor läser fortare och snabbare kommer ut i arbetslivet. Drivkrafter påverkar människor. Därför kan man också i den delen påverka hur stort arbetsutbudet blir. Den del som inte växer utan tvärtom snabbt har minskat under alliansregeringens år det är den delen av dem som är utanför arbetskraften som vi kallar sjuka. De är nu väsentligt färre och de är numera, som ni vet, tillbaks i arbetskraften, stora delar av de människorna. I en samhällsdebatt där detta beskrivs som något märkligt och konstigt så tycks man ha glömt bort vad alternativet var. Alternativet var att de överhuvudtaget inte ansågs vara i arbetskraften, (utan) i de två miljonerna. Och märk väl, då är man inte arbetslös i någon statistik, det nämns inte på några möten av dem som säger att vi ska kämpa mot arbetslösheten. De här människorna räknas inte i den diskussionen, de är helt utanför arbetskraften. Och de var enormt många under socialdemokratins tid vid makten.

Nu har de kraftigt minskat i antal vilket också gör att tillsammans med befolkningsökning så växer nu människor som är i arbetskraften. 4,6 miljoner 2006 är nu uppe i över fem miljoner. Fler vill ha jobb. Arbetslinjen börjar förändra Sverige. Det är alltså påverkbart hur många vi ska ha i vår arbetskraft. Drygt fem miljoner. Av dem jobbar idag drygt 4,6 miljoner och 400 000 är arbetslösa. Så ser det ut. 4,6 miljoner som jobbar; en miljon av dem jobbar deltid. Merparten av de deltidsarbetarna jobbar mer än halvtid. Det är också påverkbart. Det är också en av utmaningarna. Hur ska vi få en miljon människor i deltidsarbete att uppmuntras till att jobba mer? Därför i grunden med heltidsarbete – om det går att förena med familjebildning, med allt annat i livet – är det som bygger starka ekonomiska förutsättningar för varje individ.

Det gäller män men det gäller i lika hög utsträckning kvinnor därför att här finns en stor del deltidsarbetande kvinnor. Med större ansvar för familjebildning och hem så väljer man att gå ner i arbetstid med lägre lön och sämre pensionsförutsättningar. Alla med utgångspunkten att naturligtvis relationer ska hålla men det blir inte alltid så. Därför är också vår arbetslinje en grund att stärka kvinnors ställning i samhället och kvinnors förutsättning att stå med en egen försörjning, på egna ben och kunna fatta egna beslut.

Det är så det ser ut; en arbetskraft som alltså är påverkbar, där drygt 4,6 miljoner jobbar, där det är frågan om att uppmuntra deltidsarbetarna och få ner arbetslösheten. För detta har vi byggt ut en arbetslinje, för att åstadkomma just detta – ett Sverige i arbete – och vi har gjort det i många delar. Det bygger i grunden på en konkurrenskraftig ekonomi som har förmåga att dra till sig investeringar, som har ordning i sina offentliga finanser, som har ordning i sitt finansiella system. Det är en grund för att skapa förutsättningar för jobben att kunna växa. I det samhällsklimatet ser vi till att det lönar sig att arbeta. Drivkrafterna för eget arbete förstärks, det lönar sig bättre att anställa därför att vi sänker kostnader, generellt med arbetsgivaravgifter och andra former av lättnader, och vi ser till att det blir intressant att starta och växa med sina företag.

Jag var på ett företag som heter Oxion i Borås här i veckan och det visar något om de starka innovationssystem vi nu har i Sverige och hur de faktiskt fungerar. Två grabbar, läser på Chalmers, träffade en indier som finns i Sverige med intressanta idéer för hur man faktiskt med vävteknik ska kunna skapa väldigt starkt, lätt och tunt material som kan ersätta stål, allt i avsikt att skapa lättare produkter, lättare bilar, lättare flygplan som använder mindre drivmedel och minskar klimatpåverkan. Fantastisk idé, supergasell som har fått pris för detta, snabbt växer, som startade på Chalmers med stöd av Chalmers Invest, med Almi, med det innovationsklimat som vi nu har byggt ut med resurser till stöd för att kunna överleva de år man måste överleva när man testar sin idé, när man kommer in på en marknad och när man börjar växa.

Den som hävdar att detta inte finns i Sverige har helt enkelt inte tittat. Det finns, det stödjer unga människor med goda idéer att gå från idé till handling, att starta företag. Vi har skapat ett företagarklimat i Sverige som tidigare har saknats. Nu finns förutsättningarna för att investera, att starta företag, att växa – vi har gjort det mer lönsamt att anställa, vi har gjort det mer lönsamt att

arbeta. Grunderna finns nu på plats.

Till det har vi tillfört stora resurser till forskning och utveckling. Sverige ligger nu i världstopp tillsammans med Israel när det gäller resurser till forskning och utveckling. Och där ska vi vara.

Vi har nu så mycket resurser och anslag till forskning att de i ärlighetens namn inte hinner göra slut på dem. Det är sanningen. Vi har massvis av resurser så att man nu inte hinner skapa doktorandtjänster och inte hinner använda i forskningen. Så mycket har alliansregeringen satsat.

Vi har satsat på infrastrukturen, vi har rivit ner luftsloppen som fanns, löftena, alla statsråden på (S)-tiden som gick ut med spadar och kastade lite sand, som lovade saker men glömde att man ska ha pengar också. Vi har rivit ner luftsloppen, vi har fyllt på med resurser, vi bygger ut infrastrukturen i hela Sverige. Vi har gjort det i närtidssatsningar, vi gör det i en enorm satsning på nära 500 miljarder fram till 2021. det behövs i detta glest befolkade avlånga land. Vi har sett till att resurserna finns på plats.

Vi har dessutom ändrat om Arbetsförmedlingen och arbetsmarknadspolitiken. Vi gick in i en Arbetsförmedling som hade så många mål att de till och med var värre än den svenska Polisen och det vill inte säga lite. Och det var väldigt oklart ifall de anställda kände till målen, med hård detaljreglering och centralstyrning, med ineffektiva arbetsmarknadsutbildningar som i utvärderingar påvisades ha väldigt liten effekt för möjligheten att få jobb. Och vi sa att här måste vi förändra. Vi gör dem till vad de heter – vi gör dem till en arbetsförmedling. Och vi säger att det är det enda mål de ska ha. Och de ska hjälpa människor att vara aktiva i att söka jobb. Och jag vill säga det till alla som raljerar och driver med regeringen för att det är så töntigt att lära sig skriva CV och lära sig söka jobb. De har inte träffat människor i Sverige som behöver detta stöd för att lära sig hur man söker jobb.

Jag har suttit ner med ungdomar som säger att detta har varit så bra för mig, att få gå igenom vad jag kan, att se att jag har luckor, att kunna komplettera, att lära mig vara aktiv, att söka jobb över hela Sverige. ”Sanningen är att vi sa att det inte fanns några jobb att få men,” som en ung tjej sa till mig, ”jag sökte ett jobb för ett år sedan, det fick jag inte och nu har jag inte sökt igen för det finns nog inga jobb. Åtminstone har jag sagt det till mig själv.” Söker man inga jobb, då får

man inga jobb. Söker man jobb och ansökan verkar vara skriven på en annan planet, där människor verkar söka ett jobb som förmodligen finns – men det är inte det de har sökt – så finns risken att arbetsgivaren tänker så här: ”Det här ska vi nog skippa. Vi ska nog ta någon annan som faktiskt verkar veta vad vi jobbar med här och som verkar intresserad av att vara en del av oss.” Man måste hitta varandra och det är det vi nu ställer om arbetsmarknadspolitiken till att stödja, både i Arbetsförmedlingens regi, med externa aktörer, med människor som finns till stöd just för detta. Lägg tryck mot arbetsmarknaden, ta jobb som erbjuds, var aktiv, försök en gång till. Allt detta är viktiga delar av vår arbetslinje.

Vi har ändrat förutsättningarna för människor som kommer till Sverige. Jag har hört dem som säger att här kommer människor från andra länder och så lever de på bidrag. Ska det vara så? Ja, får jag påpeka att de har alltså arbetsförbud? Det är jättesvårt att jobba om man är förbjuden att arbeta. Det är knepigt. Och om Sverige har den uppfattningen att vi ska vara så noggranna att se till att ni blir bidragsförsörjda och inte kan arbeta så att vi förbjuder er att arbeta, ja då vill jag påpeka att det är en reform som har fungerat. Därför sa vi att så kan vi inte ha det. Nu får man direkt som asylsökande börja arbeta. Där förr fanns förbud finns nu möjligheter. Och vi vill vara ännu tydligare än så; vi har nu inrättat ett bidrag faktiskt som går till arbetsgivare som anställer någon som är asylsökande. Det tar bort nästan hela kostnaden för så viktigt är det för oss att markera att man tidigt kan få förankring på svensk arbetsmarknad.

Jag har hört några som säger att ja men det är bara några tusen. Jag har träffat flera av dem. De pratar inte svenska. Det är så tidigt i sin asylsökningssprocess att de inte hunnit lära sig svenska – men de har fått ett jobb! Förr var de förbjudna att arbeta. Många påbörjade en process som ofta tog upp emot tio år och Sverige låtsades inte se detta problem. Det var alliansregeringen som förändrade det och vi var tydligare än så. Vi satt att vi ska öppna Sverige för arbetskraftsinvandring. Jag ska komma till vilka som var emot, konsekvent ifrågasättande av allt som vi har gjort. Vi kommer till det. Det gör att också i den sämsta av konjunkturer kommer tusentals människor som vi annars inte hittar på svensk arbetsmarknad och låt mig säga att då är det inte alltid så att man med en kort utbildning hittar just den person som man söker. Det är väldigt ofta mångåriga utbildningar, den typ av erfarenhet som kanske inte ens finns i Sverige. Titta på grupper som kommer från Indien, från Ryssland, från Kina – i tusental – och kompletterar och bygger på vår svenska arbetsmarknad för att ta bort flaskhalsar, för att skapa en bättre fungerande arbetsmarknad. Det är en del av vår arbetslinje. Och, mina

vänner, vi har sänkt inkomstskatterna. Och nu kommer det att bli jobbigt... Nu blir det jobbigt för sossarna för nu ska jag säga det igen: Vi tycker alltså att vanligt folk som jobbar ska få mer i plånboken!

Det finns inget bättre sätt att bli osams med alla i det politiska Sverige än att säga det. Man kan föreslå nästan vad som helst, men förslå inte detta! Föreslå inte att vanliga människor – undersköterskor, vårdbiträden, sjuksköterskor, metallarbetare, busschaufförer – ska få mer i plånboken när de arbetar. Det är slöseri sa socialdemokraterna. Säg vad det är, det är slöseri när ni kastar bort pengarna på vanligt folk som jobbar och som ska få ha kvar det i plånboken. ”Är det det Sverige ni vill ha?” Sossarna är så upprörda! Vi kan inte ha det så här, de tänker kämpa med oss med näbbar och klor mot denna politik att vanligt folk som jobbar ska få mer i plånboken. Och mitt besked är att vi ger oss inte!

Det har givit jobb att sänka inkomstskatterna. Konjunkturinstitutet, Finanspolitiska Rådet, Riksrevisionen, de som har tittat på denna reform säger att den tillsammans med A-kassereformen är det mest jobbskapande regeringen gjort och förmodligen stadigvarande ökat sysselsättningen med 120 000 jobb. Det är en effekt som är tydlig och som inte är avtagande om man fortsätter att sänka inkomstskatterna. Det får människor att tänka om, att vilja jobba mer och det måste naturligtvis matchas med en ekonomi där jobben växer fram – de förutsättningar vi nu ser. Dett aär vår arbetslinje. Den som hävdar att det bara handlar om inkomstskatterna och att det inte finns någon annan idé har så att säga tappat intresset för Sverige och vad vi gör och vad vi har gjort och vad som nu finns på plats. Det är en bred arbetslinje som reformerar Sverige i nästan varje del, som ställer om från bidrag och utanförskap till att arbete ska löna sig och att varje ansträngning ska göras för att få in människor i arbete. Det är det jobb vi har påbörjat, det är det vi tänker fortsätta.

Till det kommer att vår arbetsmarknad förändras. Det måste vi också lära oss att möta. Vi talar väldigt ofta om omställning i kris. Och vi har just gått igenom en finanskris och lågkonjunktur, framförallt i industrin. Jag har lärt mig väldigt mycket genom denna finanskris och lågkonjunktur. Jag har lärt mig att ett samhälle i kris säger ”Frys allting som det nu är!” Frys ner allting och så tinar vi upp det igen när det blir lite bättre. Som om det var så ett samhälle utvecklas och en ekonomi ser ut; en konjunktur som blir lite dålig ett tag och sedan är allting tillbaka där vi började. Men det är inte sanningen. Det finns inte en enda gång då Sverige gått in i en kris där vi har kommit ut på samma sätt. Vi har

kommit ut med nya förutsättningar jämfört med det vi gick in med och den som säger "Frys!" förbereder inte Sverige på det som ska komma. De förbereder Sverige för att förlora ännu fler jobb. Kom ihåg det varenda gång – och jag vet inte hur många gånger jag fått den frågan: "Ska ni rädda jobben nu? Vad gör ni för att rädda jobben?" Ja, hur vet ni att det räddar jobben, det ni påstår vi ska göra? Hur kan det frikopplas från att det ska vara konkurrenskraftigt, från att det ska kunna uppbära vinst över tid, för att det ska kunna klara konkurrensen med omvärlden, för att produktionen ska stanna här i Sverige?

Tro inte att Sverige inte har förändrats. För hundra år sedan jobbade halva befolkningen i jordbruket. Femtio år senare så var vi nere på tjugofem procent. Idag är det ungefär två procent som jobbar i jordbruket. Förmodligen producerar de mer än vad vi åstadkom när halva befolkningen var i jordbruket. Det finns en utveckling, vi är läraaktiga, vi kan göra det med större effektivitet. Nu sker det i industrin. Sverige industrialiserades på 1850-, 60- och 70-talet, när en topp där fyrtiofem procent av befolkningen jobbar i industrin strax efter kriget 1945. Idag är vi nere på 17 procent. Och jag har vandrat genom industrigolven och jag kan berätta att där är inte horder av människor längre. Det är inte så att man på morgonen slår upp industriportarna och sedan är alla som bor på orten välkomna att komma och arbeta. Industrin är märkligt ren och ibland nästan tyst – högautomatiserad med några få kvar som jobbar och övervakar datorer och processer som styr. Och det är inte en industri som har försvunnit, det är en industri som har ställt om för att överleva. Det är så de få jobben har blivit kvar och tro inte att vi har sett det sista av detta.

Titta på ett företag som Scania. Jag och Anders har varit där och följt arbetet på Scania. 1989 – det låter som väldigt länge sedan men det är inte så fasligt länge sedan – då gjorde man två lastbilar per anställd och år. Det var 1989. 1995 var man uppe i 3,6 lastbilar per anställd och år. 2005 var siffran 6,3 och nu har man ställt in sig på att man ska bygga tio lastbilar per år. De går igenom sina processer, de tar bort moment, de effektiviserar, de höjer sin produktivitet. De kommer förhoppningsvis på det sättet att överleva, de kommer ut starkare skulle jag vilja säga via att ha använt finanskris och lågkonjunktur till att utbilda, till att gå igenom sina processer för att öka på så att de får fler lastbilar per anställd. Det är så de kan vara kvar. Finns det någon som tror att denna industri med den utvecklingen kommer vara det allena saliggörande jobbsvaret för Sveriges framtid? För det är till slut det vi måste svara på? Var ska jobben komma? Var ska de utvecklas i en ekonomi som ser ut på detta sätt?

Var har istället jobben växt fram någonstans? Ja, det sker i tjänstesektorn. För inte så länge sedan talade vi om sextio procent av jobben i tjänstesektorn, det är nu uppe i åttio procent. Det är den privata, huvudsakligen, tjänstesektorn som växer i Sverige som delvis växer så det knakar. Det är där jobben ska komma.

Det är många som rör sig, vill jag påpeka, på arbetsmarknaden. Det är faktiskt en halv miljon som byter jobb i Sverige vartenda år. Och, det vill jag säga, det sker i lågkonjunktur såväl som i högkonjunktur. Och uppfattningen att det inte kommer några nya jobb utan att jobb, det är en hink i Sverige som bara finns i ett format och där man kan dela ut jobben tills hinken är tom och sedan finns inga fler jobb och ska man få ett jobb då måste någon lägga tillbaka sitt jobb i hinken för att någon annan ska kunna få det. Ja, ni skrattar, men så här ser huvudsakligen dramaturgin för hur samhällsdebatten, politiska partier och media behandlar jobbfrågan i Sverige ut. Sanningen är att det starkt växer fram nya jobb där andra försvinner. Vi borde ha nyhetssändningar som, istället för att stå utanför portar där man säger att här är jobben hotade, så borde vi ha nyheten här kommer jobben – och berätta om dem. Det kommer 300 000 till 500 000 nya jobb i Sverige vartenda år. Till och med när finanskrisen var som jobbigast fick vi 375 000 nya jobb. Ta det från Sveriges enda arbetarparti. Det här är den verkliga arbetarrörelsen.

Nu växer sysselsättningen i Sverige. På ett år har vi fått 115 000 nya jobb. Sedan 2006 talar vi om över 240 000 nya jobb. Anders har i prognoser pekat på möjligheten att få ytterligare 320 000 jobb fram till 2015. Då är vi uppe och talar i Sverige om tal där uppåt 4,8 miljoner – kanske ännu fler – svenskar ska ha ett arbete. Det finns inom räckhåll. Men jag vill understryka att det är inte ett löfte. Moderaterna lovar inte detta. Vi är dessutom inte ensamma. Vi är ett liten exportberoende ekonomi med stort omvandlingstryck på vår industri och på våra företag. Det är inte säkert att det inte kommer nya problem. Vi har en problemtyngd omvärld med vilken vi handlar, vi kan hamna i nya diken. Det här är en prognos som är möjlig om alla ansträngningar sätts in i enlighet med vår arbetslinje för att sätta arbete främst. Då kan vi nå dit. Då kan vi nå till nivåer där vi aldrig varit förut. Kan vi nå de nivåerna, med i grunden sjunkande ohälsotal där vi har flyttat tillbaka människor från utanförskap till att komma in på arbetsmarknaden, där vi har öppnat vägar in arbete för asylsökande och människor som kommer från andra länder, där vi förenar detta med god ordning i offentliga finanser, ingen hyperinflation, utan med en stabil och bra

ekonomi, då har det inte hänt. Inte som nu världen och Sverige ser ut. Då finns det politiska motståndare som gäspar och säger att det är väl ingen bedrift. Det skulle vara en enorm bedrift av ett samhälle att klara att ställa in sig på att åstadkomma detta. Det är det vi tänker arbeta med, för ögonen, att se till att få på plats.

Var ska de jobben komma? Jag idag jobbar 230 000 statligt. Det kommer säkert inte att öka så väldigt mycket. Det jobbar strax under 800 000 i primärkommunerna. Och här vill jag vara tydlig, för det finns de som efterlyser borgerliga idéer och borgerlig idédebatt. Jag har en idé, jag hoppas att de ska bli fler. Jag hoppas att vi ska få fler i den skattfinansierade välfärden, som tar hand om våra äldre, som finns till stöd för att våra barn ska lära sig mer i skolan. Jag tror att en del av jobben som kommer att växa fram kommer att komma i välfärden, kanske 40 000-50 000. Vi kommer att ha råd med det om vi fortsätter öka svensk ekonomi och om den fortsätter växa på det sätt som den nu gör. Där har vi en del av svaret. I den kommunfinansierade välfärden.

Vi har en kvarts miljon som jobbar i landsting och regioner med sjukvård. De får gärna också bli fler. De får också se fler händer i vården där ekonomin är stark nog. Men det stora svaret – låt oss vara tydliga med det – det är de 3,1 miljoner i Sverige som jobbar i privat sektor. Tillsammans med det vi kan göra i kommunfinansierad välfärd så är det i den privata sektorn där 3,1 miljoner (jobbar) – där dessutom den stora tillväxten har skett – det är där som jobben måste komma. Det är här den stora frågan för Sverige nu finns och här delar de politiska alternativen upp sig.

Jag har nu pratat om en arbetslinje, jag har pratat om var jobb kan komma, jag har pratat om hur man lägger grund för hur man får fram de här jobben. Våra politiska motståndare har med kirurgisk precision, enorm kraft och möda, sett till att ta ner, förstöra, motarbeta, bekämpa och vilja ta bort varenda steg av den arbetslinje vi har byggt upp. De är emot allt som är grunden för att vi kan få fler jobb i Sverige och de pekar finger åt de jobb som dessutom växer fram. Vi talar om fler jobb inte fel jobb.

Vi har motståndare som har pratat om skitjobb som Sverige inte behöver. Och låt mig nu vara tydlig, nu ska jag rikta mig till en del som jobbar i Sverige, för det kan bli lite förvirrat när man följer samhällsdebatten. Jag vill rikta mig till de 18 000 frisörföretag vi har i Sverige. Jag vill berätta för er att i vårt Sverige behövs

ni. Ni utför riktiga jobb som är viktiga för många människor . Jag hoppas att ni ska bli fler och jag är ledsen att min politiska motståndare tycker att ni inte behövs och att han fnyser åt er.

Och jag vill rikta mig till de 20 000 som vi nu har fått fram i jobb via hushållsnära tjänsteavdrag, många av dem kvinnor som kommer från svartjobb, från små möjligheter att få jobb i någon annan del och jag vill be om ursäkt för att de fnyser åt er! Och hävdar att ni inte behöver den här möjligheten att komma i arbete. Jag vill berätta att ni behövs i Sverige, att ni gör ett bra jobb!

Och jag vill säga till alla er som jobbar med att göra Toast Skagen – eller korvgryta, eller kotletter – alla ni som jobbar som kockar och kokerskor, alla ni som jobbar i restaurangnäring och hotellnäring, i vårt Sverige så behövs ni. Vi tycker ni gör viktiga jobb, vi hoppas ni blir fler. Vi vill gärna hjälpa till att se till att ni blir fler, jag tycker att det är synd att min politiska motståndare fnyser åt er och berättar att den typen av jobb ska Sverige inte ha. Men jag börjar bli ganska van. Det är så här vår tids strid ser ut. De säger jobb men de menar bidrag. Vi säger jobb och vi menar alltså jobb!

Valet 2006 handlade om jobben. Valet 2010 handlade om jobben, mitt löfte till er det är att valet 2014 ska handla om jobben!

Vi ska se till att det handlar om jobben. Vi ska se till att det här landet fortsätter att ha en regering. En alliansmajoritet, ett moderat parti som ser till att jobben kan bli fler, som hedrar och fortsätter att utveckla vår arbetslinje. Vi kommer att göra det i strid med våra politiska motståndare. Den striden ska vi vinna och vinna valet 2014.

Tack ska ni ha!

Taggar

2010-tal, 2011, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/fredrik-reinfeldt-tal-pa-sverigemotet-2011>